

HUGO- ÉS NEBULA-DÍJAS SZERZŐ

T. KINGFISHER

ÉJJELI
LAKMÁROZÓ

HUGO- ÉS NEBULA-DÍJAS SZERZŐ

T. KINGFISHER

ÉJJE
LAKMÁROZÓ

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
T. Kingfisher: *What Feasts at Night – Sworns Soldier, Book 2*
First published as a Nightfire Book in 2024
by Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group
Nightfire is a trademark of
Macmillan Publishing Group, LLC.

Fordította
Tamás Gábor

Szerkesztette
Takács Gábor

ISBN 978-615-125-007-5

Minden jog fenntartva

Copyright © Ursula Vernon 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Tamás Gábor 2026
Cover design and illustration © Natasha MacKenzie
Additional Images © AdobeStock

Ezt a Harci Flamingóknak ajánlom.

1

Egy költő egyszer azt írta, Gallácia erdejei olyan mélyek és sötétek, akár Isten szomorúsága, és bár alapvetően gyanakvással viseltetek a költők irányában, úgy érzem, ez a kijelentés rátapinthatott valamire. Szülőföldemnek azon része, amelyen éppen átlovagoltam, olyan mély és sötét volt, akárha egy tündérmeséből került volna elő.

Nem sok maradt hátra már az őszből, számos fa mostanra elhullajtotta a leveleit. Az ember azt gondolná, ettől átláthatóvá vált az erdő, de aki ezt hiszi, az valószínűleg még sosem járt Galláciában. A fenyők farkasfogakként szegélyezték az utat, a tölgyek csupasz ágai reumás ujjakként nyúltak ki közülük. Az ég színe az ólomlövedékét idézte, és úgy tűnt, alig húzódik

magasabban a fák csúcsainál. Ha ehhez hozzávesszük a keréknyomokat, amelyeknek köszönhetően az út közepén felpúposodott a talaj, akkor az a kellemetlen érzésem támad, hogy egyenesen egy óriási torokba lovgolok.

Minden nyirkos volt. A fákról víz csöpögött, a lehullott levelek csúszós, barna masszát képeztek, amely sílány szószként lepte be a talajt. Egyedül az örökzöldek őrizték meg eleganciájukat. Ha ez tündérmese volt, hát az a fajta, amelyikben mindenkit megesznek, hogy tanulságul szolgáljon, miszerint nem szabad elkóborolni az erdőben, nem pedig olyan érzelmes történet, amely esküvővel végződik, meg azzal, hogy „máig is élnek, ha meg nem haltak”.

Az út felfelé kanyarodott, a jobb oldalán megritkultak a fák, helyüket magas kőszirt vette át. Megszokott az ilyesmi errefelé, Gallácia ugyanis mindenekelőtt kicsi és szűkös. A szirtjeink nagyon magasak, jobbra közvetlenül az út mellett húzódnak, a fák szorosan körülrájják őket, és bár bőven kijutott nekünk a mohalepte köveken sajátosan szétfröccsenő kis zuhatagokból, ha valaki hátrább kíván lépni, hogy távolról is megcsodálja őket, valószínűleg lezuhan egy másik szikláról, és a nyakát szegi.

Aztán ott vannak a medvék is.

- Tudod, igazából még mindig Párizsban lehetnénk
- közöltem Angusszel.

Angus erre felmordult. A háborúban a tisztiszolgám volt, most pedig egyszerre töltötte be a komornyik, az inas és a józan ész hangjának szerepét. Apámtól örököltem meg őt, akárcsak az államot, a hajam színét és a mindent kibíró májamat.

- Nem kényszerítettelek, hogy gyere – felelte.
- Megzsaroltál.
- Azt ugyan bizonyosan nem.
- Szó esett büntudatról. Világosan emlékszem, hogy a büntudatot is belekeverted.

Ismét felmordult. Angus bajsza néha egymagában is képes kifejezni ezt-azt, és most azt jelezte, mennyire semmibe vette a panaszkodásomat.

- Én legalább emlékszem arra, mivel is tartozunk Miss Potternek.

– Nekem elhiheted, én sem felejtettem el – jelentettem ki.

Miss Potter, a félelmetes angol mikológus többé-kevésbé az egész világot megmentette az Usherek távában ólálkodó rettenettől. Egy amerikai orvossal együtt végeztük el a munka dandárját, Eugenia nélkül viszont

talán még most is ott ülnénk a házban, és azon merengénk, miért is kezdtek furcsa fehér szálak nőni a fülünkben.

(Elég idő telt el azóta, hogy viccelni is tudjak ezzel, bár nem jó szájjal.)

– Csak nem hagyhattam a vadászházban tolmács nélkül – tette hozzá Angus. – Nem beszél galláciaiul.

Ha teheti, senki sem beszél galláciaiul. A nyelvünk is épp olyan bonyolult és nyomorult, mint minden ebben az országban. Nem találtam hibát Angus érvelésében. És semmi okunk sem volt *nem* használni a vadászházat. Évekkel ezelőtt tettem rá szert örökségként, és nem használta más. Ezzel együtt...

– Mondd meg az igazat, Angus! Ez valamiféle romantikus kaland?

Angus bajsza feddően meredt rám.

– Csakis mélységes tisztelettel viseltetek Miss Potter iránt – közölte a többi része kimérten.

– Ahogy mindnyájan. Ám az egyik nem zárja ki a másikat, tudod?

Legrégebbi és legkedvesebb barátom dörmögött valamit, amit nem értettem, majd lemaradt a lovával, hogy ne tudjam többet piszkálni.

Az igazat megvallva, elképzelni sem nagyon lehetett volna *kevésbé* romantikus helyszínt, mint az őszi Galácia. Elhúztam Kópét az út szélétől, ahol kiontott beleket idéző indák fontak be egy csupasz fát. Az út újabb dombot nyelt el, mi pedig elindultunk lefelé. Lovam két füle között meredtem előre, és úgy éreztem, hogy összességében eléggé elbántak velem.

Amikor magunk mögött hagytuk, Párizs teljes pompájában tündökölt. Rengeteget beszélnek az ottani tavasz szépségéről, de ami engem illet, a napfényes ősz is ugyanolyan látványos, és közel sem akad annyi költő, akibe egyébként úton-útfélen belebotlik az ember. A piros muskátlis balkonládák parázsként izzanak, és ha esik, csak még szebben csillan a napfény az ablaktáblákon.

Egy hét sem telt el azóta, hogy az ablakkeretnek támaszkodtam, a lakásom alatti pékségből friss kenyér illata szállt, és hallgattam, ahogy két kocsis veszekszik a fuvardíjon. Igazán elképesztő jelzőkkel illették egymást, mivel azonban franciául ordibáltak, az egész úgy hangzott, mintha óriási szenvedéllyel előadott szerelmi vallomás lenne. Őszintén szólva, Párizs volt az én szívem városa.

Most pedig ismét itt vagyok Galláciában. A születésem helyén, amely olyan, amilyen mindig is volt. Egy olyan úton lovagolva, amelyen úgy érzem, mintha éppen szőröstül-bőröstül lenyelnének.

Újabb emelkedőnek vágtunk neki. Kópé nagyot sóhajtott, ahogyan arra csak egy elégedetlen ló képes. Meglapogattam a nyakát. Kópé öreg harcos volt, de ezt tulajdonképpen rólam is el lehetett mondani, és ennek én sem örültem.

– Ne aggódj, cimbora! A végén jó meleg istálló vár téged.

Legalábbis ezt reméltem. Korábban írtam Codrinnak, aki rendben tartotta a vadászházat, hogy értesítem az érkezésünkről. Nem válaszolt. Abban reménykedtem, hogy csak azért, mert Codrinnak sosem ment egykönnyen a betűvetés, de a zord, szürke út, a zord, szürke fák és a zord, szürke ég miatt – Párizs mélységes hiányáról már nem is beszélve – kifejezetten aggódni kezdtem.

– Ne durcáskodj! – szólt rám Angus.

– Nem durcáskodom. – Nem akartam bevallani, hogy alaptalanul szorongok, ezért hozzátettem: – A fülem cseng csak.

Lényegében igazat mondtam. Magasságváltozástól mindig előjön, és a Párizsból a fővárosba vezető vonatút gyakorlatilag nem volt egyéb, csak magasságváltozás. Az utazásunk nagyját számomra elnyelte a fejemben szóló magas hangú vinnyogás.

Persze, járhattam volna sokkal rosszabbul is. Az orvos, aki elmondta, hogy a fülzúgásomnak *tinnitus* a hivatalos neve, felvilágosított: néhány évszázaddal ezelőtt úgy vélték, a hangot az ember fülébe szorult szél okozza. Kezelésként pedig lyukat fúrtak a koponyába, hogy azon keresztül szívják ki a csapdába esett szelet. Most csupán annyit mondtak a bajomra: „sajnáljuk, de nem tudunk segíteni”, és felírtak egy kis laudániumot, hogy könnyebben menjen az elalvás.

A laudánium most igazán jól jött volna. Talán feloldotta volna a gyomromban növekvő csomót.

Nincs semmi baj – nyugtatgattam magamat. – Csak fáradt vagy, és ingerült. Codrin levele bizonyára ott várakozik valahol Párizsban, mert épp elkerült minket. Tudod jól, milyen erre felé a posta, ha nem a fővárosban jár az ember.

Ez mind igaz is volt, ám akkor sem éreztem magamat jobban tőle. Kópé egyértelműen érezte a nyugtalanságomat, de vagy túlságosan jól nevelt volt, vagy

túlságosan fáradt az út miatt, hogy bármit kezdjen vele.

Úgy öt órával ezelőtt hagytuk el a fővárost: én hasogató fejfájással, Angus a szokásos rendíthetetlen nyugalomával, a lovak pedig mélységes gyanakvással, ami általában a lovak sajátja, amikor vonatutakról van szó. Miután Angus begyűjtötte a lovakat, és gondoskodott róla, hogy a poggyászaink is eljussanak a vadászlakba, rögvest indultunk. (Azt hiszem, Gallácia legnagyobb városa egész rendes hely, nekem viszont semmi kedvem nem volt sokáig ott időzni. Képzeljék maguk elé, mintha valaki újra akarta volna alkotni Budapestet, ám csupán fillérekből és a megfelelő lapos részek nélkül. Miközben farkasokkal harcolt.)

A mindent elnyelő út nem sokkal azután vette kezdetét, hogy elhagytuk a várost. Szagtól szagig haladtunk: az út felkapaszkodott a fenyők illatába, aztán leereszkedett a fafüstbe és a nyirkosságba, majd újra vissza, a fenyők közé. A fafüst illata általában galláciai stílusban épült kis falut jelentett, ahol a házak agyaggal összetapasztott vesszőfonadékból épültek, és mindegyik viharvert fazsindelyes tetővel büszkélkedhetett. Mivel a helyi agyag jobbára szürke, így a falvaink is jobbára szürkék. (A háborúban olyan sok fiatalembert

veszítettünk el, hogy utána egy rövid ideig a férfiak is szürkék voltak. Ennek nyomán született az *Ezüst, agyag és dér*, egy közkedvelt szomorú dal, amelyet úgy egy évtizeden át minden zenész játszott, amíg végül mindannyiunknak borzasztóan elege lett belőle.)

Amikor végre a vadászlakhoz vezető úthoz értünk, majdnem elmentem mellette. A széleit benőtte a gaz, és akkora kátyúk éktelenkedtek rajta, hogy egy birka is eltűnt volna bennük. Arrafelé fordítottam Kópé fejét, mire ő kételkedve billegette a fülét, mintha azt kérdezné: biztos vagyok benne? Komolyan?

Valójában egyáltalán nem voltam biztos. A zsigereimet összerántó nyugtalanság a félelem fémes ízét hozta magával.

Ez nevetséges. Ez csak egy benőtt út, nem pedig a hegygerincen felbukkanó ellenséges katonák rejteke. Szedd össze magadat!

– Fizettem Codrinnak, hogy tartsa karban ezt a helyet, erre meg mernék esküdni – morogtam, miközben Kópé óvatosan lépdelt előre a keskeny úton. Elfagyott gyomnövények hódították meg a széleit. – Évente kétszer küldök pénzt.

– Codrin idősebb nálam – jegyezte meg Angus, ami nem sokat jelentett, mert arról sem volt fogalmam,

hogy ő mennyi idős. (Úgy becsülöm, talán az ötvenes évei végén, a hatvanas évei elején járhat, ám egy évtizeddel ezelőtt is ugyanennyinek becsültem, úgyhogy nem tudhatom biztosan. A haja valamikor vörös volt, most ősz, de ez az egyetlen, amiben engedett a kornak.)

– Akkor is, felbérelhetett volna pár kölyköt a faluból, hogy ezt lenyírják. – Egy pillanatra elhallgattam, ahogy fejben utánaszámoltam. – Ööö... ugye most már vannak kölykök a faluban? Azok, akik akkor születtek, amikor bevonultam. Őket senki sem sorozta be, igaz?

Angus vállat vont, mint aki ezzel kívánja jelezni, hogy a falubeli ifjak életpályája nem az ő dolga. Kópé újra sóhajtott.

– Na jó – mondtam, és előreösztökéltem a lovam. – Akkor menjünk, és nézzük meg, mekkora a baj!

Lehetett volna rosszabb. Ez a legjobb, amit elmondhattam róla. A ház régi volt ugyan, de az örökkévalóságnak építették, úgyhogy nem rogyott be a teteje, és a gerendák is rendben megmaradtak. Ellenben szorult az ajtó, és neki kellett vetnem a vállamat, hogy kinyithassam.

Por és egérfészek szaga csapta meg az orromat, és nagyon hideg volt.

Sötétség fogadott. A vadászlak vastag falai miatt a keskeny ablakok mostanra teljesen árnyékba kerültek, és zárva volt valamennyi spaletta. Tekintettel a koszrétegre, az ablakok egyébként sem engedtek volna be sok fényt. Gyufát gyújtottam, és körbevilágítottam vele, kellemetlen emlékeket idézve fel az Usher-házról és a fáklyák nélküli folyosóiról.

Semmi rémítő nem ugrott nekem, amit jó hírként könyveltem el.

– Codrin! – kiáltottam. – Itt vagy?

Nem jött válasz.

– Ez azért egy kissé már sok – dünnyögtem. Lehet, hogy némileg túlzás volt arra számítanom, hogy meleg étellel vár bennünket, de hogy még tüzet se gyújtott!

Azonnal rám tört a bűntudat. Codrin mindig is kérelhetetlenül lelkiismeretes volt. Ha nem készült az érkezésünkre, akkor arra pokolian jó oka lehetett.

A tűzifa a kandalló mellett várakozott. Angus elé térdelt, és olyasfajta óvatos, kicsiny tüzet rakott, amelyet olyankor szokás, ha az ember nem biztos benne, nincs-e tele a kémény madárfészkekkel. Közben én körbebotla-

doztam – inkább az emlékeimben élő alaprajzra, semmint a gyufa erőtlen fényére hagyatkozva. Az emlékeim sajnálatos módon igencsak csalókának bizonyultak, és bevertem a bokámat, a vállamat és a kézfejemet is, mire rátaláltam a konyhára és egy halom gyertyára.

A fény nem igazán segített. Ahogy már említettem, ez egy vadászlak volt, ennek megfelelően pedig tucat-szám sorakoztak az agancsok a falakon, és virágfüzereként lógtak rajtuk a pókhálók. Egy kitömött vadkanfej nézett ránk a kandalló fölül, amelyről jobb, ha több szót nem is ejtünk.

Egy gyertyával felfegyverkezve elsőnek a kis helyiséget céloztam meg, ahol Codrin aludni szokott. Nem éreztem halálszagot, de ez nem jelentette azt, hogy nem történhetett vele valami. Ha megsérült, esetleg elesett, akkor most akár nagy bajban is lehetett.

Az ajtó nyitva volt. A spalettát nem húzták be, ám vékony koszréteg fedte az üveget. Megálltam a küszöbön, és végignéztam a szobán: bevetetlen ágy, a takaró félig a földön, egy lábakra helyezett mosdótál, fehérre meszelt falak, egy feszület az ágy feje fölött. A gyertya lángjától táncra perdültek az árnyékok, és egy pillanatra az a határozott benyomásom támadt, hogy valaki az összetúrt takaró alatt hever összekuporodva. Előreléptem, és ön-

magamra kissé dühösen lerántottam az ágyról, hogy aztán ostobának érezzem az egész helyzetet, miközben a takaró lecsúszott a padlóra, a helyén pedig nem maradt más, csak az üres matrac.

Codrin sehol.

Bevallom, hirtelen megkönnyebbültem. Sokkal szívesebben fogadtam, hogy elment, mint azt, hogy meghalt a házban. A halál már nem rázott meg, ám jobban szeretem, ha nem az én jelenlétemben keresi fel a barátaimat és ismerőseimet.

A mosdótál és a kancsó is üres volt. Víznek semmi nyoma. A borotva a polcon már rozsdásodni kezdett. A mellette álló gyertya szinte teljesen leégett. A kifolyt viasz félig elégett szárnyú molylepke bebalzsamozott testét rejtette. Négykézlábra ereszkedtem, és kihúztam az éjjeliedényt az ágy alól. Száraz volt, bár az alját mindenféle csúfság lepte.

– Codrin jó ideje elment innen – újságoltam Angusnak, amikor visszatértem hozzá. – Szerintem néhány hete is megvan már.

Angus felmordult, és talpra állt.

– Bemegyek a faluba, hozok valami ételnek valót. És körbekérdezek.

Bólintottam.

– Addig ellátom a lovakat.

Angus ügyesebben kihúzza majd a helyiekből, hogy mi történt itt. Ugyan a fejfájásom időközben enyhült, ám nem éreztem, hogy képes lennék hosszan beszélgetni vagy – ne adj’ isten – alkudozni.

Az istállót elég jó állapotban találtam. Sehol egy lyuk vagy elkorhadt léc, a széna is inkább száraz és kissé dohos volt, semmint nyirkos és penészes. Homályosan emlékeztem, hogy Codrinnak volt egy szamara és egy kis kétkerekű kocsija, hogy azzal járjon el a faluba, de most egyiket sem láttam sehol. Bizonyára magával vitte őket, akárhová ment is. Az istálló hátsó falához felhasogatott tűzifát halmoztak egészen a mennyezetig.

Lenyergeltem Kópét és Angus derését, mindkettőt egy-egy állásba vezettem, aztán felvettem a vizesvödöröt. Úgy száz lépésre a vadászlaktól futott egy csermely, de a kiépített forrás sokkal közelebb volt, úgyhogy arra vettem az irányt, a lankán felfelé.

Galláciában annyi a természetes forrás, akár a kutyában a bolha, és ezek sokszor épp ugyanolyan kellemetlenek is. Jó pár úton akadnak furcsa kis kanyarok és kiugrások, hogy elkerüljék a meggyűlt vizet, máskülönben sáros tócsává változnának tőlük. Ám ezek a források még így is hasznosak, mert nyáron hűvösen lehet

velük tartani a dolgokat. Az ember keres egyet közülük, felhúz rá egy kis házikót, aztán a padló alatti mély kőmedencékbe gyűlő víz olyan hideg lesz, hogy mindig friss marad benne a tej, és nem olvad meg a vaj.

A mi forrásunk az egyik hegyoldalban fakadt, így aztán a forrásház is oda épült. A kis ajtónyílást széles kövek keretezték, amiktől az egész úgy festett, akár a régi sírhalmok, ahová az írek a halott királyaikat temették.

A vízgyűjtő működött, de ahogy közeledtem, sár cuppogott a talpam alatt. Elfojtottam a feltörő nyögést. A túlfolyó víznek az árkon át kellett volna a patakba ömlenie, de természetesen ezt is elhanyagolták. Amikor belestem, láttam, hogy kövek zuhantak le a menyegyzetről, és elszáradt levelek gyűltek meg a sarkokban. Az egész épületnek penészes, ázott szaga volt. A forrásvíz még mindig csordogált a hátsó falból, és a kis épület két oldalán futó vájatban haladt volna végig, ám az egyik teljesen száraz volt, a másikat pedig eltömítették a levelek, ezért túlcordult. Gombák nőttek a padló közepén, vékony, hússzínű tönkjükre nedves föld tapadt. Megborzongtam.

Húsos tönkök, vékony, fehér szálak, amelyek kinőnek a nyúl meredt szeméből...